

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. G.**
st. přísl. G.
t. č. pobytem X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. OAM-409ZA-ZA11-ZA03-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021, č. j. OAM-409ZA-ZA11-ZA03-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní

ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval tím, proč postupoval podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou zamítl. Konkrétně žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, která je považována za bezpečnou zemi původu, přičemž zde nedochází k pronásledování ani k mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání. Stejně tak Gruzie ratifikovala řadu mezinárodních lidskoprávních dokumentů, včetně pravidel týkajících se účinných opravných prostředků.
3. V této souvislosti žalovaný na základě opatřené informace o zemi původu mimo jiné doplnil, že v Gruzii jsou v rámci ústavního pořádku garantována základní lidská práva a svobody. Přestože lze hovořit o nižší úrovni jejich ochrany, včetně projevů porušování nezávislosti a nestrannosti výkonu soudní moci, tamní vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi. Případné zneužití pravomoci státních orgánů je řešeno rovněž prostřednictvím řady nevládních institucí a institutu ombudsmana, kteří poskytují jednotlivcům ochranu.
4. Sám žalobce ve správním řízení argumentoval pro udělení mezinárodní ochrany tím, že byl vojákem v Gruzii a při každých volbách byl pod tlakem, protože současná gruzínská vláda po něm neustále požadovala, aby volil jejich politickou stranu „Gruzínský sen“ (dále jen „GS“). Navzdory nátlaku žalobce nicméně GS nikdy nevolil a ve volbách volil vždy politickou stranu „Sjednocené národní hnutí“ (dále jen „SNH“), jejímž byl členem. Proto měl čelit výhrůžkám od osob ze současné vládnoucí strany GS a současně byl na žalobce vyvíjen tlak. Dotyčné osoby přitom žalobci tvrdily, že ho nenechají žít v klidu, a pokud nebude volit GS, nenajde zaměstnání a bude mít problémy. Vedle toho žalobce ve správním řízení uvedl, že jiným členům rodiny, vyjma jeho přítelkyně, nebylo ze strany dotyčných osob vyhrožováno.
5. Žalovaný vyhodnotil jeho azylový příběh tak, že žalobce nevyvrátil domněnku, že Gruzie je pro něj bezpečnou zemí původu. Především se neobrátil s žádostí o pomoc na policii ani jiné orgány, ačkoliv nikdy neměl žádné potíže s policií a nebyl trestně stíhán. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce se opakovaně vrátil do Gruzie v letech 2016 až 2019 a poté v roce 2020 – 2021. Ani v Řecku ani v Polsku nepožádal mezinárodní ochranu, přičemž mezitím pobýval další rok na území Gruzie.
6. Závěrem žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl, že v případě postupu podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se příslušný správní orgán nezabývá tím, zda žadatel jinak splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

III. Žaloba

7. V žalobě bylo namítáno, že měl být žalobce v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník zkrácen na svých právech. Konkrétně měl žalovaný v napadeném rozhodnutí porušit ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „s. ř.“), jelikož zjištěný stav nelze považovat za takový, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a zároveň žalovaný správní orgán nedostatečně zjistil stav věci, nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a nedostatečně podložil svá tvrzení. Současně měl žalovaný rozhodnout rovněž v rozporu s § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť měl nesprávně posoudit podmínky aplikace cit. ustanovení.

8. V návaznosti na to žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný postupoval nesprávně, pokud posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, jelikož nebyly zohledněny individuální okolnosti případu žalobce. V této souvislosti pak žalobce namítal, že si žalovaný neopatřil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce, protože nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Jediným podkladem pro rozhodnutí žalovaného byla zpráva o zemi původu žalobce, která dle žalobce odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody, jež v žádosti o udělení mezinárodní ochrany prezentoval. Dle přesvědčení žalobce tak v rozhodnutí žalovaného nic nenasvědčuje individuálnímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Kromě toho žalobce zdůraznil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany poskytl výpověď, jejíž věrohodnost nebyla žalovaným zpochybněna. Stejně tak má žalobce za to, že v rámci správního řízení uvedl skutečnosti, které mohou být relevantní pro poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť výhrůžky a nátlak od osob ze současné vládnoucí strany GS považuje za dostatečné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Konec konců pak žalovaný ve svém rozhodnutí taktéž nevyvrátil, že by v případě návratu do země původu žalobce opětovně nečelil výhrůžkám a nebyl stavěn pod tlak. Za nesprávný pak žalobce označil také závěr žalovaného, že se žalobce mohl domoci ochrany v zemi původu, neboť je nezbytné věnovat pozornost tomu, zda jsou tyto prostředky ochrany v případě konkrétního žadatele skutečně dostupné a efektivní. V kontextu skutkových okolností případu je totiž podstatné to, zda je domovský stát schopen a ochoten poskytnout žalobci ochranu či nikoliv.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v přípisu ze dne 3. 8. 2021, v němž uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Předně žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek žalobce, že by měl v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušit jakákoliv ustanovení s. ř. a zákona o azylu.
12. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu žalovaný odkázal na obsah správního spisu. K tomu pak popřel tvrzení žalobce, že nedostatečně pracoval se zprávami o zemi původu a doplnil, že v napadeném rozhodnutí posuzoval důvody uvedené žalobcem v průběhu správního řízení v kontextu zpráv o zemi původu. Nadto uvedl, že žalobce se měl dále možnost seznámit s podklady pro rozhodnutí, přičemž jejich doplnění nenavrhoval. Nepodařilo se mu tedy vyvrátit zákonnou domněnku, na základě které je Gruzie považována za bezpečnou zemi původu.
13. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Správní spis

14. Ve správním spisu se nachází zejména záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k dané žádosti, obojí ze dne 21. 6. 2021.
15. V rámci provedeného pohovoru dne 21. 6. 2021 žalobce mimo jiné uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že byl vojákem v Gruzii a při každých volbách byl pod tlakem, protože současná gruzínská vláda po něm neustále požadovala, aby ve volbách volil jejich politickou stranu GS. Jelikož byl žalobce členem opoziční politické strany SNR, nebyl pro něj požadavek, aby ve volbách volil vládní stranu GS, přijatelný, načež mu mělo být ze strany příslušníků vládnoucí strany GS vyhrožováno. Žalobce tuto situaci řešil tak, že z vlasti uprchl – nejdříve opakovaně do Řecka v roce 2019 a 2020 a poté na jaře 2021 do Polska, odkud následně přicestoval v červnu téhož roku do České republiky. O udělení mezinárodní ochrany v Polsku žalobce nepožádal, jelikož se zde necítil bezpečně, pročež upřednostnil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ve své vlasti není žalobce trestně stíhán ani nemá a v minulosti neměl problémy se státními orgány. Neví, jak jinak by měl svůj pobyt v členských státech EU řešit.
16. Za účelem vydání rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla do správního spisu založena informace OAMP ze dne 11. 11. 2020 – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu. Žalobci bylo následně umožněno, aby se s podklady pro rozhodnutí seznámil, jak vyplývá z protokolu ze dne 23. 6. 2021, který je součástí spisové dokumentace. Žalobce svého práva nevyužil a ani nenavrhoval doplnění podkladů pro rozhodnutí.
17. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
21. Žaloba **není důvodná**.
22. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrátil žalobce na jeho právech, a to především tím, že v řízení dostatečně nezjistil skutkový stav věci, neboť neobstaral dostatek aktuálních informací o zemi původu žalobce, přičemž na jejich základě řádně nezdůvodnil svůj závěr o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je zjevně nedůvodná. S výjimkou výpovědi žalobce vycházel

žalovaný pouze z jedné informace o zemi původu - Informace OAMP ze dne 11. 11. 2020 – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, která dle přesvědčení žalobce není v nyní projednávané věci relevantní. Žalobce zemi původu opustil z důvodu výhrůzek a nátlaku příslušníků vládní strany GS. Z tohoto důvodu žalobce také v průběhu správního řízení vyjádřil obavu o své bezpečí při opětovném návratu do vlasti a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se však těmito okolnostmi dostatečně nezabýval, když sice odkázal na zakotvení vnitrostátních prostředků ochrany, ale již důsledně neposoudil, zda jsou v případě žalobce reálně dostupné a efektivní.

23. Krajský soud předně uvádí, že žalovaný považoval podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, který stanovuje, že: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“* Ve třetím odstavci daného ustanovení je dále uvedeno, že: *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
24. V této souvislosti je v ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu stanoveno, že bezpečnou zemí původu se rozumí: *„stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“*
25. Základem vnitrostátního konceptu tzv. bezpečných zemí původů je právní úprava obsažená v již uvedené procedurální směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany), která umožňuje členským státům uplatňovat domněnku, že země původu je pro žadatele o mezinárodní ochranu bezpečná, pakliže není v konkrétním případě prokázán opak. V této souvislosti mohou členské státy přistupovat k vymezení bezpečných zemí původu buďto případ od případu, nebo mohou přijmout seznam všech zemí, které považují pro účely řízení ve věci mezinárodní ochrany za bezpečné (viz body 40, 42 a 46 preambule procedurální směrnice).
26. V České republice je uplatňován druhý z uvedených přístupů, neboť byla v souladu s ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu přijata vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, která

v ust. § 2 bodu 7. označuje za bezpečnou zemi původu rovněž Gruzii, a to s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.

27. S ohledem na skutečnost, že žalobce v Gruzii naposledy pobýval ve městě Tchiatura (Čiatura), které se přímo v oblasti Abcházie či Jižní Osetie nenachází (leží východně od regionu Abcházie a západně od regionu Jižní Osetie), je možné žalobce na základě dotčené právní úpravy považovat za žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího ze země, která je pro něj bezpečná. V tomto směru lze přisvědčit žalovanému, že je to právě žalobce, který je povinen tvrdit a dokazovat rozhodné skutečnosti svědčící o tom, že jinak uplatňovaná domněnka pojetí Gruzie jako bezpečné země původu je v jeho případě vyvrácena (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, a ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020 - 29; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Krajský soud se tak vzhledem k výše uvedenému nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že pokud by v řízení o udělení mezinárodní ochrany mělo docházet k přenosu celého důkazního břemena kompletně na žalobce, znamenalo by to, že by žalovaný mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu. Při této příležitosti je totiž nezbytné připomenout specifika řízení o udělení mezinárodní ochrany oproti jiným správním řízením, konkrétně pak to, že při udělování mezinárodní ochrany je zdůrazněno důkazní břemeno žadatele, což je z logiky věci dáno sníženými možnostmi správního orgánu při zjišťování a ověřování individuálních okolností na straně žadatele. Ve vztahu k rozložení důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany lze dle názoru zdejšího soudu poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 – 51, podle kterého je důkazní břemeno rozvrženo mezi žadatele a stát tím způsobem, že „stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.“ K povinnost žadatele prokázat v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinečná specifika svého azylového příběhu pak Nejvyšší správní soud dále dovodil, že „pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení jeho žádosti podle § 12 až § 14b zákona o azylu“ (viz již výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2021, č. j. 4 Azs 325/2020 – 29).
29. Zprávy o zemi původu nejsou vytvářeny individuálně na míru konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, ale podávají typicky celkový obraz či všeobecné informace o politické, lidskoprávní, sociální nebo bezpečnostní situaci v daném státu. Pro účely zachování aktuálnosti údajů zákon o azylu současně ukládá ministerstvu vnitra povinnost přezkoumávat bezpečnost zemí zařazených na seznamu alespoň jednou ročně (§ 86 odst. 4 zákona o azylu). Sám žalobce pak informace a údaje obsažené ve zprávě co do jejich správnosti a pravdivosti nijak nerozporuje, nýbrž toliko obecně namítá jejich neobjektivitu s ohledem na to, že předmětný podklad byl vypracován žalovaným za účelem zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí. Pokud měl žalobce pochybnosti o „kvalitě“ zprávy o zemi původu, bylo jeho povinností vyličit v žalobě konkrétní okolnosti, na základě kterých spatřuje předmětný podklad jako nesprávný či nepravdivý. Prosté konstatování, že již na základě názvu zprávy a toho, že zprávu vypracoval žalovaný, považuje žalobce zprávu za neobjektivní, v tomto případě

nepostačí. Vedle toho zdejší soud podotýká, že třebaže měl žalobce námitky vůči (ne)objektivitě zprávy o zemi původu, v žalobě nenavrl žádné důkazní prostředky k jejich prokázání. Žalobce tak v tomto ohledu neunesl své důkazní břemeno, pokud (ne)objektivnost zprávy o zemi původu pouze (v obecné rovině) tvrdil, aniž by své tvrzení opřel o relevantní důkazní prostředky.

30. V kontextu výše uvedeného je pak nezbytné připomenout, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že dle protokolu ze dne 23. 6. 2021 byl žalobce žalovaným vyzván, aby se vyjádřil k jím nashromážděným podkladům (včetně zprávy - Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu), přičemž žalobce o seznámení se s obsahem podkladů neprojevil zájem a ani se k podkladům nijak nevyjádřil. Stejně tak žalobce nenavrhoval doplnění podkladů a ani dodatečně neuvedl další skutečnosti či nové informace, které by měl žalovaný v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany zohlednit. Pokud tedy žalobce považoval zprávu o zemi původu za neobjektivní a (jako jediný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí) zcela nedostatečnou (mimo jiné pro neaktuálnost obsažených informací) pro řádné zjištění skutkového stavu, pak měl své výtky uplatnit již v rámci správního řízení, což, jak je patrné z obsahu správního spisu, neučinil.
31. Na základě výše uvedeného tak nelze nezákonnost napadeného rozhodnutí bez dalšího dovozovat z toho, že je ve správním spisu založena pouze jedna aktuální informace o zemi původu – zpráva Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, která na skutkový příběh žalobce přímo nedopadá.
32. Z obsahu dotčené informace o zemi původu vyplývá, že Gruzie ratifikovala řadu mezinárodních lidskoprávních dokumentů a současně v této oblasti spolupracuje a umožňuje činnost příslušných nadnárodních institucí či nevládních organizací. Přestože současně poukazuje na snížený standard ochrany některých základních práv u specifických skupin osob či nedostatky v oblasti vyšetřování případů mučení, nejedná se svojí povahou o okolnost svědčící o tom, že by se běžný občan daného státu nemohl účinně obracet na příslušné orgány veřejné moci za účelem získání ochrany před nezákonným jednáním.
33. V této souvislosti je nutné připomenout, že se statusem bezpečné země původu je neodmyslitelně spojeno rovněž zakotvení a fungování systému vnitřní ochrany, byť nelze v individuálních případech zcela vyloučit snížení jeho dostupnosti či efektivnosti, a to typicky v případě politicky angažovaných osob nebo takových, které byly vystaveny nezákonnému jednání ze strany vykonavatelů veřejné moci.
34. K obdobnému závěru ostatně ve vztahu k fungování právního systému v Gruzii dospěl také Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 1 Azs 342/2019 – 45, uvedl, že: „*Ve shromážděných podkladech se instituce a nezávislé organizace vyjadřují i k účinnosti a nezávislosti vyšetřování v Gruzii (poskytování účinné ochrany všem občanům). Činí závěr, že existuje účinná policejní ochrana, což potvrzuje i judikatura (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, či ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27). Jisté výhrady uvádí Human Rights Watch pouze ve vztahu k vyšetřování trestných činů spáchaných právě „příslušníky orgánů pověřených vymáháním zákonnosti“ na civilním obyvatelstvu. Stěžovatelem tvrzené pronásledování však nesouvisí s*

pronásledováním příslušníky orgánů pověřených vymáháním zákonnosti, ale toliko soukromými osobami.“

35. Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že žalobce, jakožto bývalý gruzínský voják, byl při každých volbách vystaven nátlaku a následně čelil výhrůžkám, protože současná gruzínská vláda po něm opětovně žádala, aby volil jejich stranu GS. To však žalobce nikdy neučinil, neboť byl od roku 2012 příslušníkem opoziční politické strany SNH. Záměrem žalobce bylo zemi opustit, a tím uniknout tlaku a výhrůžkám dotyčných osob, aniž by se s žádostí o pomoc obrátil na příslušné tuzemské orgány veřejné moci. Ačkoliv byl žalobce členem opoziční politické strany, není ze spisové dokumentace patrné, že by měl žalobce v SNH zastávat vyšší politickou funkci či ve straně disponovat významnějšími rozhodovacími pravomocemi. Na otázky oprávněné úřední osoby stran politického působení žalobce odpověděl tak, že sice byl aktivním členem SNH, nicméně oficiálně neměl žádné politické funkce. Nadto uvedl, že nikdy nebyl kandidátem za tuto politickou stranu a před volbami nanejvýš vylepoval volební plakáty. Lze tak konstatovat, že v případě žalobce se nejedná o politicky či jinak exponovanou osobu, u které by se dalo riziko selhání vnitrostátního systému ochrany běžně očekávat.
36. Žalobce dále uvedl, že v minulosti neměl se státními orgány v zemi původu žádné problémy, ani nebyl trestně stíhán. Stejně tak nejsou z jeho výpovědi zjevné žádné konkrétní indicie svědčící o tom, že by mu příslušné orgány veřejné moci neposkytly ochranu, pakliže by výhrůžky a nátlak dotyčných osob orgánům veřejné moci oznámil, což neučinil. Ze spisové dokumentace je patrné, že žalobce o pomoc požádal pouze své spolustraníky, kteří mu pomoci nedokázali. Pomoc u orgánů veřejné moci žalobce nikdy nevyhledal a ani se o to nepokoušel. Obracet se na policii či prokuraturu by podle něj nemělo smysl, jelikož by mu nepomohli a situace by se akorát zhoršila, neboť žalobci vyhrožovaly osoby z (všudypřítomné) vládnoucí strany GS. K tomu žalobce doplnil, že zná případy, kdy se lidé na policii sice obrátili, ta jim nicméně nepomohla. Příkladem žalobce uvedl případ bývalého předsedy strany, který byl v důsledku odeprání pomoci státními orgány donucen uprchnout na Ukrajinu.
37. Dle názoru zdejšího soudu žalobce dostatečně neobjasnil důvody, pro které odmítl požádat o pomoc státní orgány v zemi svého původu, a namísto toho se obrátil s žádostí o pomoc na své spolustraníky. Systém vnitřní ochrany v Gruzii je považován za efektivní a fungující a vůči běžným osobám nevykazuje selhání. Z toho důvodu lze po žalobci požadovat, aby nejprve využil legálních prostředků ochrany v rámci gruzínského právního systému, tedy aby se v případě nátlaku a výhrůžek obrátil na policii či podal stížnost ke státnímu zastupitelství. V případě neposkytnutí pomoci či nečinnosti se pak žalobce mohl obrátit rovněž na úřad ombudsmana, který v Gruzii aktivně působí, či na četné mezinárodní organizace, jež poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Až pokud by žalobce všechny tyto právní prostředky vnitrostátního systému ochrany neúspěšně vyčerpal, bylo by namíste v posuzovaném případě hodnotit tuzemský systém ochrany jako neefektivní. Na okraj lze podotknout, že žalobce sám spatřoval v podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany prostředek pro legalizaci pobytu (nevěděl, jak jinak pobyt zlegalizovat). Rovněž tak ani přílehlavým způsobem nevysvětlil, proč nepožádal o mezinárodní ochranu v Řecku nebo v Polsku, kde dříve pobýval.

38. Za dané situace je proto nutné dát za pravdu žalovanému v tom, že zákonná domněnka pojetí Gruzie jako bezpečné země nebyla v posuzovaném případě úspěšně vyvrácena.

VII. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. listopadu 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce